

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Thứ Năm, ngày 12/10/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 5

NHẮC NHỞ TIN SÂU NHÂN QUẢ

NÓI RÕ VỀ LÝ NHÂN QUẢ (BÀI 3)

Chúng ta tưởng rằng chúng ta đã hiểu thấu lý nhân quả. Lý và sự ở nơi nhà Phật nói được rất rõ ràng, rất thấu triệt. Nếu chúng ta không rõ ràng, không thấu triệt thì hằng ngày việc làm của chúng ta, hoàn toàn trái với nhân quả. Nếu chúng ta làm trái với nhân quả thì chắc chắn, việc làm của chúng ta không thể hanh thông. Chẳng những không hanh thông mà còn chướng ngại.

Cho nên, việc này, chúng ta phải quán sát để xem hằng ngày, mình có cưỡng cầu hay không? Có những việc quá sức của mình, có những việc quá tầm với của mình, hoặc có những việc ngoài phước báu của chính mình hay không? Mình phải nhận ra được, để mình tìm cách nhường lại một bước. Như vậy, mình mới không bị chướng ngại. Còn nếu quá cưỡng cầu thì chắc chắn, sẽ có chướng ngại.

Thế gian có câu: “*Vung tay quá trán*”. Mình “vung tay quá trán” chính là mình đã không hiểu rõ lý nhân quả, đó là cố cưỡng cầu.

Hòa Thượng nói: “*Những nhà dự ngôn phương Tây cũng biết rằng có những tai nạn, đại tai đại nạn nhưng họ không đưa ra được phương pháp để đối trị, mà đa phần là đổ thừa cho Thượng Đế. Họ cho rằng con người ở thế gian tạo nhiều tội quá rồi, chọc giận Thượng Đế nên Thượng Đế tức giận, phải trừng phạt họ*”.

Chúng ta biết, muốn được sinh lên cõi trời làm Thiên nhân, thì ngoài việc tu năm giới, hành mười thiện, còn phải tu bốn tâm vô lượng gồm Từ, Bi, Hỷ, Xả. Từ vô lượng; Bi vô lượng; Hỷ vô lượng; Xả vô lượng. Vậy thì, làm gì có chuyện Thượng Đế tức giận, làm gì có chuyện Thượng Đế đi trừng phạt thế nhân. Tuy nhiên, các nhà dự ngôn Phương Tây và một số tôn giáo đều cho là như vậy.

Thế gian có thể dự đoán được kiếp nạn của chúng sanh nhưng không đưa ra được phương pháp để đối trị và phương pháp cải tạo vận mệnh. Họ đem kết quả của sự bất hạnh này đổ cho Thượng Đế. Họ cho rằng chúng sanh ở trần gian tạo ác quá nhiều nên chọc giận Thượng Đế làm Thượng Đế phải trừng phạt.

Hòa Thượng nói: “*Đây là túc mạng luận. Lý luận này là sai lầm, họ không biết cách để cải tạo vận mạng*”. Phật dạy chúng ta cách cải tạo vận mạng rất rõ ràng. Đó là cứ có bố thí là có thể cải tạo vận mạng. Cả cuộc đời của Hòa Thượng đã là một minh

chúng cho chúng ta. Bản thân Ngài không có phước báu, không có tuổi thọ, thậm chí vận mạng nghèo cùng. Các nhà đoán mạng nói Ngài chỉ sống được 45 tuổi và họ khẳng định Ngài không thể sống lâu hơn được, thế mà Hòa thượng lại sống được 96 tuổi. Sau năm 45 tuổi, Ngài hoàn toàn không có bệnh. Năm 70 tuổi, thầy thuốc bắt mạch kết luận sức khỏe, máu huyết của Ngài như một thanh niên 30 - 40 tuổi. Ngài đã làm gì để cải đổi vận mạng của mình? Ngài đã ăn chay, uống nước đun sôi để nguội. Cả đời Ngài không uống nước có màu, hoàn toàn không uống những chất bổ phẩm.

Học thuyết thế gian biết được những điều cần biết nhưng lại không chỉ ra được một phương pháp giúp con người thay đổi. Ngài Viên Liễu Phàm, gặp được một thầy tướng số thế gian đoán vận mạng Ngài trong nhiều năm không hề sai, đoán thi cử của Ngài, năm nào thi đậu tới đâu thì chỉ tới đó; năm nay trồng lúa, thu hoạch được bao nhiêu thúng thóc thì y như vậy; thậm chí đoán số mạng Ngài ngắn ngủi; vận mạng không có con cái. Thế là Ngài buông xả, thậm chí chẳng cần phải vọng niệm vì vọng niệm cũng thế thôi, khi vận mạng đã an bài.

Cho tới khi Viên Liễu phàm gặp được Vân cốc Thiên sư và được thiên sư chỉ dạy phương pháp cải tạo vận mạng. Phương pháp đó là bố thí, tích thiện. Thiên sư đã dạy Ngài trong một tháng phải làm bao nhiêu việc thiện. Sau khi làm theo, Viên Liễu phàm đã hoàn toàn cải đổi vận mạng, từ một người không tuổi thọ thì tuổi thọ được tăng cao; từ một người không có con cái thì ông có 2 con trai; ông còn làm đến chức quan huyện. Đơn giản chỉ là bố thí và tích thiện. Tích thiện nghĩa là tích công, bồi đức. Việc gì mà ta làm cho người thì chính là tích thiện.

Các nhà dự ngôn thế gian có thể đoán vận mạng của từng người nhưng họ không có cách gì giúp chúng ta cải tạo vận mạng. Thế gian cứ theo cách đoán mạng đó mà ngày ngày làm theo. Có nhiều người hỏi tôi rằng: *“Họ không có hạnh phúc gia đình, không có những người con cái hiếu thảo, không có cuộc sống vợ chồng đầm ấm”*. Tôi mới khuyên rằng: *“Hãy cố gắng đi làm những việc dạy dỗ con người khác ngoan hiền, cố gắng giúp người khác có hạnh phúc thì tự nhiên mình cũng có hạnh phúc. Nhưng phải làm bằng tâm chân thành, phải làm bằng tâm vô vụ lợi. Tất cả những việc làm đó phải xuất phát từ tâm chân thành”*. Mọi người thấy, từ lâu, tôi cho đi rau, đậu vô điều kiện. Không phải trồng rau, làm đậu để dành cho các cô giáo nhà mình mà là để cho tất cả mọi người. Đi tặng một vòng, ai nhận rồi mà muốn lấy nữa cũng không được vì còn phải dành cho những người khác, tất cả mọi người đều được nhận không phân biệt thân hay sơ, đi một vòng rồi lại tiếp tục trở lại. Không phải là người này là hàng xóm hay cô giáo nhà mình thì cho nhiều một chút. Đây là tâm tư lợi rồi, không cần dùng tâm đó. Nếu còn dùng tâm đó, thì vẫn không thể thay đổi được vận mạng của mình. Cho nên có nhiều người cũng làm rất nhiều mà tại sao vận mạng lại không thể thay đổi. Vì chúng ta làm với tâm tư lợi, chứ không phải với tâm chí công vô tư.

Hòa Thượng nói: **“Người người đều có vận mạng, nhưng họ không hiểu rõ đạo lý để cải tạo vận mạng, không hiểu được phương pháp để cải đổi thì ngay một đời này sẽ bị vận mạng làm chủ, sai sử”**.

Rõ ràng theo vận mạng của tôi, tôi phải sống nghèo, sống khổ, nhưng mọi người thấy tôi sống đâu có nghèo khổ đâu. Từ mười mấy năm nay, tôi đi đâu cũng có quà tặng người khác. Những năm đầu, tôi mua hạt nhựa rồi khâu kết lại thành chuỗi đeo tay, chuỗi đeo cổ, thậm chí những khâu chuỗi để làm đẹp chứ không phải để niệm Phật, tôi cũng làm để tặng. Cứ dần dần, có bao nhiêu tiền thì ra chợ lớn mua sỉ hạt và dây khâu theo kilôgram, đem về cả nhà cùng làm. Lần lần làm những thứ khác, chuỗi đeo tay và mũ in chữ **“A DI ĐÀ PHẬT”** tôi đã tặng rất nhiều. Bây giờ tôi gọi điện cho người làm mũ thì chỉ cần gửi địa chỉ là chị ấy sẽ chuyển hàng đến tận nơi, tiền sẽ được chuyển sau. Đó là cách mình thay đổi vận mạng.

Trong khi, suốt ngày, người ta cứ đi cầu cúng, cầu thần, cầu quỷ để có được vận may. Đó là ý niệm sai lầm. Hãy học cách bố thí, cho đi, có nhiều cho nhiều, có ít cho ít. Mà thật ra, mình tạo ra, mình làm ra được. Bản thân tôi, nhiều năm nay, tôi không xin xỏ người ta, không gặp người giàu nào để vận động mà chỉ nỗ lực tự bản thân mình làm.

Mấy hôm trước các học trò đang quản lý vườn rau cho tôi biết vườn rau 200m², mỗi một tháng cho đi một tấn rau. Vậy mình có 8 vườn rau, có vườn 300m², 400m² mà mỗi tháng tôi chỉ nói tôi cho đi 5 tấn rau thì vẫn là con số khiêm tốn.

Cứ đến ngày cắt rau đi tặng thì cứ cắt mà không cần cân đo. Chỉ cần cao một gang tay mà có đoàn đến thăm quan là cắt tặng ngay cho dù 10 ngày nữa mới thu hoạch. Giàn chính không thể ngừng hoạt động, không thể thiếu cây con vì nước, dinh dưỡng luôn lưu thông là các chi phí cố định. Không phải đợi đủ ngày đủ tháng mới cho đi mà lúc nào cần là phải cho đi ngay. Khi đã tặng đi rồi, cây con phải liên tục được trồng ngay sau khi trồng giàn. Việc bố thí, cho đi phải được dụng tâm một cách tận tâm tận lực, phải suy nghĩ chu đáo mọi bề.

Việc tặng đậu cũng vậy! Tôi nhìn qua hình ảnh cũng biết miếng đậu ngon hay không! Thậm chí, tôi còn đến tận nơi, theo dõi quy trình, tôi nhìn rồi gửi miếng đậu. Ngay cả đến người bán hàng để lấy tiền mà người ta cũng chẳng suy nghĩ đến người mua ăn miếng đậu có ngon không, có bổ không? Cho nên tại sao cuộc sống của họ không tốt lên là vậy. Còn mình cho đi vẫn phải nghĩ đến sản phẩm đó phải đạt chất lượng sản phẩm tốt nhất. Tâm của người cho đi phải đạt đến như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Người người đều có vận mạng, nếu không biết đạo lý, phương pháp để cải đổi vận mạng của mình thì ngay đời này mình sẽ bị vận mạng làm chủ. Có nghĩa là nghèo cùng vẫn phải nghèo cùng, thậm chí cả đời phải trải qua trong sự bức bách của nghèo cùng”**. Nếu chúng ta biết đạo lý, biết phương pháp thì trong một

thời gian ngắn, nhiều lắm là ba năm đã cải đổi được vận mạng, chứ không cần đợi đến mười năm, hai mươi năm.

Tôi nhớ lại Hòa thượng có thời gian 30 năm ở nhờ nhà cư sĩ, sống lệ thuộc người ta. Rõ ràng trong giai đoạn đầu đời, ngài rất là gian khổ. Tôi nghe lời dạy bảo của Ngài cố gắng làm theo thì ba năm đã thay đổi, sáu năm tôi không còn lệ thuộc người ta. Mọi người thấy, hiện tại bản thân tôi có nơi ở, tôi còn cất ra nhiều nơi ở cho nhiều người khác. Khoảng mười lăm năm trước, tôi đã làm nhà ở Đà Lạt, làm xong tôi bôn ba khắp nơi. Mỗi năm tôi đi về 5-7 lần gì đó, mà mỗi lần tôi về chỉ 1-2 tuần rồi lại đi. Hơn mười năm tôi mới quay về chỗ của mình. Khi về, mình mở cửa vào. Khi đi, mình đóng cửa đi, chẳng phải gửi ai, cũng chẳng phải xin phép ai. Hòa thượng thì khác! Hòa thượng ở nhà người ta 30 năm. Chúng ta thử cảm nhận xem, ở nhà người ta 30 năm khó khăn đến mức nào.

Hoàn toàn không cần tích chứa, không cần lừa gạt người này, nói dối người kia để có được. Tất cả những nơi tôi đến đều là dấu ấn của sự lao động miệt mài, tôi mang mạng của mình ra để lao động. Vậy thì, vận mạng được cải đổi thôi!

Nếu chúng ta không biết cách thay đổi vận mạng thì cả cuộc đời sống trong sự đau khổ, bất an, nghèo vẫn nghèo, khổ vẫn khổ. Chỉ cần nghe lời, làm theo lời người xưa dạy thì vận mạng sẽ thay đổi, còn nếu chúng ta làm theo vọng tưởng của mình, làm theo tham cầu của mình, làm theo cưỡng cầu của mình thì sẽ thất bại. Nhất là khi phước báu chưa có mà muốn hưởng phước sớm thì vận mạng chưa thay đổi thì vận mạng ấy lại còn xấu hơn. Khi phước báu mình có rồi, thì Hòa thượng nói: ***“Mình không muốn tiếp nhận, nhưng mọi sự gần như đã an bài. Tất cả phước báu đã an bài cho mình”***.

Mọi người thấy tôi đang ngồi đây. Hoàn cảnh này, đâu đơn giản mà có được, tuy không có quyền sở hữu nhưng tùy nghi sử dụng. Người xưa nói: ***“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”*** - Một bữa ăn, một ngụm nước đều có trong tiền định. Tiền định là phước báu trong vận mạng mình đã định. Vậy thì, tại sao chúng ta lại không tích cực tạo phước, bồi phước, tiếc phước. Có những người biết tạo phước nhưng lại hưởng phước nhiều hơn tạo. Tạo phước, tích phước nhưng phải biết tiếc phước. Tiếc phước là hạn chế đến mức thấp nhất việc hưởng thụ những tiện nghi trong cuộc sống mà chúng ta đáng được hưởng. Không phải người ta có sẵn cho mình hưởng thì mình được quyền hưởng thụ. Thế là sai rồi! Nếu mình không tích cực tạo phước, tích phước, tiếc phước thì khi phước trong vận mạng hết rồi thì càng lúc mình càng te tua.

Đạo lý này nhiều người không thấu hiểu. Tôi ví dụ việc này cho mọi người rõ, nếu nói lý không thôi thì mọi người không hiểu thực sự. Ví dụ, mấy ngày nay tôi ở đây có đòi cao, trắng thanh, cá lội nhưng tôi không có thời gian thanh thoi, ngắm cá, hay là ngủ quá giờ. Tất cả mọi việc làm của tôi vẫn đúng giờ như hằng ngày.

Ăn xong là tôi mau mau ra vườn rau làm việc. Nguyên 1 ngày hôm qua, 4h tôi mở máy. Học xong, tôi xay sắn, ép nước, trộn sắn, gói sắn, đến 9h30 hoàn thành việc làm làm bánh, đến 10h30 đã có một mẻ bánh sắn mang đến Văn phòng tại Hà Nội. Sau khi nấu xong bánh tôi nấu thêm một nồi chè trôi nước bằng vỏ của sắn lần đầu tiên thử nghiệm, ăn rất ngon.

Ngày ngày, tôi tìm cách tạo phước, không đi hưởng phước. Có một học trò nhắn tin cho tôi: “*Thầy ơi, con thấy Thầy làm bánh ngon quá, Thầy ship bánh vào Đà Nẵng đi ạ!*” Tôi trả lời: “*Không cần ship bánh, ship người vào đi.*” Người có vào thì ăn bánh mới nóng chứ ship bánh qua mấy ngày vào đến nơi thì bánh đã hỏng rồi. Cho dù mình đến ở Cung Điện cũng không đến để hưởng phước mà đến để tạo phước, xong việc rồi thì đi ngay không lưu luyến. Chúng ta phải hiểu được: “*Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định*”, mỗi bữa ăn một ngụm nước đều do phước báu trong vận mạng đã định, phải tích cực tạo phước.

Bài học hôm trước Hòa Thượng nói: “***Phải biết trân trọng thời gian của sinh mạng***”. Mỗi ngày trôi qua lãng phí thì coi như ngày đó mình đã lãng phí một ngày của sinh mạng rồi. Mỗi người thử nghĩ xem mình còn bao nhiêu ngày của sinh mạng? Một năm 365 ngày, 10 năm là 3.650 ngày, nếu mình sống được 30 năm nữa là 10.950 ngày. Vậy thì mình tính một ngày đi qua đã mất đi một ngày của sinh mạng, hai ngày đi qua mất đi hai ngày của sinh mạng. Một tháng đi qua! Rồi một năm đi qua! Có nhiều người đã thảng thốt “mới đây mà đã hết năm rồi!”. Vậy thì chúng ta cùng nhìn lại mình còn bao nhiêu lần để thảng thốt? Nếu còn 30 năm thì có 30 lần thảng thốt, 20 năm thì có 20 lần thảng thốt, 10 năm thì chỉ có 10 lần thảng thốt. Chúng ta phải tích cực quý tiếc thời gian của sinh mạng để tích cực nỗ lực làm gì đó lợi ích cho chúng sanh. Chúng ta nỗ lực làm lợi ích cho chúng sanh trong đó có người thân, thân bằng quyến thuộc của mình. Người ta thường hay than trời trách đất tại sao mình khổ vì họ không biết cách cải tạo vận mạng

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta luôn bị vận mạng làm chủ***”. Có một người phụ nữ đi đến bờ sông chuẩn bị quyên sinh, có một vị Tỳ Kheo đến can ngăn và hỏi: “*Tại sao cô muốn chết?*” Cô gái đáp: “*Vì con nghèo khổ quá không muốn sống nữa!*”. Ngài bảo: “*Cô bán cái nghèo cho tôi đi!*”. Cô gái ngạc nhiên hỏi: “*Dạ thưa, cái nghèo cũng bán được ư?*”. Ngài nói: “*Cô hãy xuống sông múc tặng tôi một bát nước thì cô sẽ bán đi cái nghèo của cô rồi!*”. Cô gái được vị Tỳ Kheo cho mượn bát để xuống dòng sông chọn một chỗ nước trong sạch múc một bát nước cúng dường lên cho vị Tỳ Kheo và Ngài đã cầm bát nước uống hết rồi nói: “*Cô đã bán đi cái nghèo của mình rồi!*”. Đạo lý ở câu chuyện này là chúng ta cứ khởi tâm “cho đi” thì làm gì mình còn nghèo. Chúng ta có rất nhiều thứ để cho, chứ không phải không có thứ gì để cho. Thời gian của sinh mạng chính là cái đáng quý nhất mà chúng ta đang có. Hãy dùng thời gian đó, để làm lợi ích cho người. Giả sử mình nghèo khổ, mình không có gì ăn, sáng sớm, mình quét từ đầu

làng đến cuối làng rồi làm cỏ, dọn dẹp, một ngày, hai ngày, ba ngày, đói quá rồi xui thì dân làng thậm chí còn đưa mình đi bệnh viện, đói quá cũng được dân làng cho ăn.

Hôm trước có người hỏi tôi: “*Thưa Thầy, bây giờ làm gì để tạo phước đây?*”. Tôi bảo: “*Phước đầy đường đó mà ông không chịu làm, tôi đi đến nhà ông chỉ một km mà hơn một tiếng đồng hồ vì nhiều ổ trâu phải để xe tận ngoài xa, ông hãy phát tâm lấp mấy chỗ ổ trâu, ổ voi ngoài kia để xe lưu thông*” thì người ta sẽ ghi nhớ công lao của người đắp đường.

Người ta hằng kêu là tại sao mình không cải đổi được vận mệnh, sao mà nghèo quá, khổ quá và có những người chết trong sự nghèo khổ đó, chết trong sự cô đơn, thâm lặng. Cũng là người nghèo khổ, nhưng là một người quét đường, dọn đường thì không bao giờ chết cô đơn, thâm lặng. Họ được cả làng, cả xã thương tiếc.

Hòa thượng nói: ***Nếu chúng ta không hiểu rõ đạo lý, không biết phương pháp để cải tạo vận mạng của mình thì mình sẽ bị vận mạng làm chủ. Đáng khổ như thế nào thì vẫn phải khổ như thế đó, cho dù có than thân trách phận, có trách trời trách đất cũng không thể thay đổi được. Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền đã dạy chúng ta cách cải tạo vận mệnh như thế nào thì cứ y theo mà làm.***”. Những nhà dự ngôn ở thế gian dự báo năm nào ở thế gian sẽ xảy ra tai nạn. Họ dự báo thì không sai nhưng họ không biết cách để thay đổi.

Ở Sơn Tây trước đây đất đai hoang hóa, các cây dây leo rậm rạp, mù mịt bây giờ đã được thay bằng các loại rau thổ canh, ớt, đậu và hai dàn rau thủy canh 400 m². Hiện nay đã có khoảng 10 giàn rau cải, với khoảng 6000 cây đến lúc cho đi tặng. Có quá nhiều cách mình cho đi để thay đổi vận mạng nhưng chúng ta không chịu làm.

Tôi vẫn thường nhắc nhở mọi người: “*Lười biếng, chệnh mảng, nhếch nhác nên không thể thay đổi vận mạng. Nếu chúng ta vượt qua sự lười biếng, chệnh mảng, nhếch nhác đó, chắc chắn, ba năm thôi không cần đến ba chục năm sẽ thay đổi được vận mạng. Dĩ nhiên, là phải làm bằng tâm chí thành, không được làm cho dễ coi. Nếu chỉ làm cho dễ coi thì không thay đổi được vận mạng của mình. Ngày nay người làm cho dễ coi thì nhiều lắm!*”

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến

để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!